

ΙΣΠΑΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΒΛΑΣΚΟ ΙΒΑΝΕΖ

Ο ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ ΤΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ

— Ναί, είπεν ὁ Παράξ κουβεντιάζοντας μὲ τοὺς φίλους του στὸ καφενεῖο. Διάβασα αὐτὴ τὴ στιγμή στὴν ἔφημερίδα τὸν θάνατο ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ μόνο μιά φορὰ τὸν εἶδα στὴ ζωὴ μου, μὰ συχνὰ τὸν θυμάμαι. Τὸν ἐγνώρισα μιά νύχτα τὰ Χριστούγεννα γυρίζοντας μὲ τὸ τραῖνο ἀπ' τὴν Βαλέντσια στὴ Μαδρίτη. Στὴν Ἀλμπασίτα κατέβηκε κι' ὁ τελευταῖος ἐπιβάτης τοῦ βαγονιοῦ μου. Σὸν ἔβρινα μόνος ξάπλωσα πάνω στὸν καναπέ τυλιγμένος στὸ ἐπανωφόρι μου. Κανένας δὲν θὰ μ' ἐνοχλοῦσε πιά, τὸν ἦτοχο ὕπνο ποὺ θάκανα ὡς τὸ Ἀλκαζάρ !...

Μὲ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος κι' ἔβλεπα γλυκὰ ὄνειρα, ὅταν ἄξαφνα μὲ ἔυπνησε ἓνα δυνατὸ ρεῦμα ἀέρος. Ἄνοιξα τὰ μάτια μου καὶ κτύπησε τὴν ἀντικρινὴ πόρτα, μὰ ἦταν κλεισμένη. Ἐπειδὴ τὸ ρεῦμα ἐξακολουθοῦσε ἀνασηκώθηκα καὶ εἶδα πὼς ἡ ἄλλη πόρτα ποῦταν κοντὰ μου ἦταν ὀρθάνοιχτη. Ἐνας ἄνθρωπος καθότανε στὸ κατῶφλι κουκουλωμένος καὶ βλέποντάς με κατὰ πρόσωπο.

Στὴν ἀρχὴ φοβήθηκα γιατί τὸν πῆρα γιὰ φάντασμα, μὰ ὕστερα θυμήθηκα τίς κλεψιές καὶ τοὺς σκοτωμοὺς ποὺ γίνονται μέσα στὰ τραίνα, συλλογίσθηκα πὼς ἦσαν μόνος, χωρὶς κοουδονί, γιὰ νὰ εἰδοποιήσω καὶ ταράχτηκα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς χωρὶς ἄλλο ἦταν ἓνας κλέφτης !

Ὁ φόβος μ' ἔκανε μινιακό. Ὁρμησα πάνω στὸν ἀγωνιστὸν αὐτὸν σπρώχνοντάς τον μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ γόνατα. Γιὰ μιά στιγμή ἔχασε τὴν ἰσορροπία του μὰ πρόφτασε ν' ἀρπαχθῆ ἀπ' τὴν πόρτα. Ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ τὸν σπρώχνω γιὰ νὰ τὸν ρίξω στὴ γραμμὴ τοῦ τραίνου !

— Γι' ἀγάπη τοῦ θεοῦ ! γόγγυσε ἔξαρνα αὐτὸς μὲ πνιγμένη φωνή, ἀφήσατέ με κύριε, εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος.

Μίλησε μὲ τὴν ἀγάπια ποὺ ντράπηκα γιὰ τὴν βαρβαρότητά μου καὶ τὸν ἄφησα. Ξανακάθησε τρομαγμένος, λαχναρισμένος. Ἐγὼ στεκόμουν ἀκόμα ὄρθος. Ἦταν, ὅπως εἶδα ἓνας χωριάτης κοκκός, φτωγὸς μ' ἓνα σακκάκι λερὸ ἀπὸ προβιά ἀρνίσια καὶ μ' ἓνα μαῦρο καπέτο. Μὲ κῦτταξε σὰν τὸ σκυλί ποὺ τὸ γλυτώνει ἀπ' τὸν θάνατο ! Μὲ τὰ μαῦρα χέρια του σκάλιζε στὴ τσέπη του καὶ στὸ ζωνάρι του. Ἐβγαλε, ἔπειτα ἓνα κομματάκι χαρτί καὶ μοῦ τῶδειξε :

— Κι' ἐγὼ κύριε ἔχω τὸ εἰσιτήριο μου.

Τὸν κτύπησα καὶ δὲν μπῆρεσα νὰ μὲ γελῶσω.

— Μ' αὐτὸ εἶνε παλιὸ, τοῦ εἶπα. Θὰ τὸ ἔχεις φαίνεται πολλὰ χρόνια στὴ τσέπη σου. Νομίζεις πὼς μ' αὐτὸ ἔχεις δικαίωμα νὰ μπαίνεις στὰ τραίνα μὲ πηδημάτα καὶ νὰ τρομάζεις τοὺς ἐπιβάτας ;

Βλέποντάς πὼς ἡ κουτοπονηριά του ξεσκεπάστηκε μὲ ῥώτησε μὲ ὕφος λυπημένο.

— Μήπως ἔχετε σκοπὸ νὰ μὲ ρίξετε πάνω στὴ γραμμὴ ;

Τὸν λυτήθηκα καὶ τοῦ ἀπήνησα.

— Ὅχι ! σηκώσου καὶ κάθησε μέσα καὶ κλείσε τὴν πόρτα.

— Ὅχι κύριε εἶπε περήφανα, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ καθίσω μέσα σὰν ἓνας κύριος. Θὰ μείνω ἐδῶ καὶ σὰς εὐχαριστῶ. Δὲν ἔχω λεπτὰ γιὰ τὸ εἰσιτήριο.

Στεκόμουν κοντὰ του. Τὰ γόνατά μου ἀγγίζαν τοὺς ὤμους του. Τὸ τραῖνο ἔτρωξε σὰν ἀστραπὴ καὶ ὁ κακόμοιρος δὲν ἦταν ἦτοχος. Τοῦδωκα ἓνα τσιγάρο καὶ σὲ λιγάκι ἄρχισε νὰ μιλᾷ.

— Κάθε Σάββατο, εἶπε, κάνω αὐτὸ τὸ ταξίδι μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Περιμένω τὸ τραῖνο στὴν Ἀλμπασίτα καὶ πηδῶ στὸ σκαλοπάτι μὲ κίνδυνο νὰ πέσω καὶ νὰ σκοτωθῶ. Κυτῶ ποῖο βαγόνι εἶνε ἄδειο καὶ κάθονται στὴ πόρτα. Στους σταθμοὺς κατεβαίνω προτοῦ σηματήρη τοῦ τραῖνο καὶ ξαναβρίνω ἅμα ξεκινήση, ἀλλάζοντας πάντοτε θέσι γιὰ νὰ γελῶσω τοὺς ὑπάλληλους.

Μὰ ποῦ πηγαίνεις τὸν ῥώτησα, γιατί ταξιδεύεις ἐτσι καὶ κινδυνεύεις νὰ σκοτωθῆς ;

— Κάθε κυριακὴ θέλω νὰ δῶ τὴν φαμίλια μου. Ἐγὼ δουλεύω στὴν Ἀλμπασίτα καὶ ἡ γυναίκα μου σ' ἓνα χωριὸ λίγο πιὸ μακριά. Ἦ πεῖνα μᾶς χώρισε. Στὴν ἀρχὴ πῆγαῖνα πεζός, περπατοῦσα ὅλη τὴ νύχτα καὶ σὰν ἐφθάνω τὸ πρωί, ἔπεφτα ἀπ' τὴν κούρασι, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ μιλήσω τὴν γυναίκα μου καὶ νὰ παίξω μὲ τὰ παιδιὰ μου. Τότε βρήκα αὐτὸ τὸ τέχνασμα καὶ ταξιδεύω μὲ τὰ τραίνα. Ἦ χαρὰ μου ποὺ θὰ δῶ τὴν φαμίλια μου μοῦ δίνει κουράγιο καὶ δουλεύω ὅλη τὴ βδομάδα.

— Μὰ δὲ φοβάσαι τοῦτα πὼς μὰ μέρα μ' αὐτὰ τὰ ταξιδία σου τὰ παιδιὰ σου θὰ μείνουν ὀρφανὰ ;

Χαμογέλασε μ' ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ του.

— Γνωρίζω ἀπάντησε τὴν δουλειά μου. Δὲν μὲ τρομάζουν τὰ τραίνα παρὰ μόνον οἱ ὑπάλληλοι, εἶμαι ὀβέλτος, μ' ἓνα πηδημα βόι-σχομα στὸ σκαλοπάτι. Μιά φορὰ κατὰ λάθος πῆξα σ' ἓνα βαγόνι. Ἦσαν μέσα καλογοιές καὶ ἀρχίζαν νὰ φωνάζουν : «Κλέφτης ! κλέφτης !...» Ἀναγκάστηκα νὰ πηδήσω καὶ νὰ πάγω στὸ σπιτι πεζός. Ἄλλη μιά φορὰ σ' ἓνα βαγόνι σκοτεινὸ, ἔπεσα πάνω σ' ἓνα ἐπιβάτη ποὺ μοῦδωκε μιά μπαστονιά στὸ κεφάλι καὶ μ' ἔριξε κάτω ! Ἀκόμα φαίνεται τὸ σημάδι τῆς πληγῆς. Πῶς νὰ κάνω ἀφοῦ δὲν ἔχω λεπτὰ καὶ θέλω νὰ δῶ τὰ παιδιὰ μου ;

Τὸ τραῖνο λιγότεψε τὸ τρέξιμό του γιατί πλησίειζε σ' ἓνα σταθμό. Ὁ ἄνθρωπος τρομαγμένος σηκώθηκε.

— Κάθησε αὐτοῦ τοῦπα, θὰ τὸ πληρώσω ἐγὼ τὸ μπλιέτο σου.

— Ὅχι κύριε ἀπάντησε, εὐχαριστῶ. Δὲν θέλω νὰ μὲ δοῦν οἱ ὑπάλληλοι. Καλὸ ταξίδι κύριε ! Εἶστε ὁ καλύτερος ἄνθρωπος ποὺ ἀντάμωσα στὴ ζωὴ μου.

— Ἐφυγε περπατώντας πάνω στὰ σκαλοπάτια τοῦ βαγονιοῦ καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι. Τὸ τραῖνο σταμάτησε σ' ἓνα μικρὸ σταθμὸ καὶ μόλις ξάπλωσα νὰ κοιμηθῶ ἄκουσι φωνές. Ἦσαν οἱ ὑπάλληλοι μὲ δύο χωροφύλακες ποὺ ἔτρεχαν σ' ὅλες τίς διευθύνσεις φωνάζοντας.

— Ἀπ' ἐδῶ !... κόψτε του τὸ δρόμο !... Δυὸ ἀπὸ κάθε μέρος γιὰ νὰ μὴ ξεφύγῃ !... τὸ νοῦ σας !...

Σὲ λιγάκι ἡ στέγες τοῦ τραίνου ἔτρεμαν ἀπ' τὰ τρελλὰ τρεξίματα ἐκείνων ποὺ κυνηγοῦσαν τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀνέβηκε κεῖ πάνω γιὰ νὰ μὴ πιαστῆ. Ἦμουν στὴ πόρτα τοῦ βαγονιοῦ ὅταν εἶδα τὸν ἄνθρωπο ποὺ κυνηγοῦσαν νὰ πηδήσῃ ἀπ' τὴ στέγη ἐνὸς βαγονιοῦ μὲ βελτοσύνη ἐπικίνδυνη. Ἐπεσε μπροστὴ μὲ στὴ γῆ, σηκώθηκε κ' ἔφυγε σὰν ἀστραπὴ μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Σταθμάρχης χειρονομοῦσε μπροστὰ στοὺς ὑπάλληλους, καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς γελοῦσαν.

— Τί τρέχει ; ῥώτησα ἓναν ἀπ' αὐτοὺς.

— Ἐνα πρόσωπο ποὺ συνηθίζει νὰ ταξιδεύῃ χωρὶς μπλιέτο ἀπήνησε. Τὸν γνωρίζομαι ἀπὸ πολὺν καιρὸ. Εἶναι ἓνας παράσιτος τοῦ τραίνου, μὰ δὲν θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μας.

Δὲν τὸν ξαναεἶδα τὸν κακόμοιρο αὐτὸν παράσιτο. Ὡς ποὺ σήμερα διάβασα πὼς πάνω στὴ γραμμὴ, κοντὰ στὴν Ἀλμπασίτα, βρῆθηκε τὸ πτώμα ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ τὸν εἶχε λυῶσει τὸ τραῖνο. Αὐτὸς θάνατ χωρὶς ἄλλο, γιατί ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν κίνδυνο στὸ τέλος θὰ σκοτωθῆ ! Ὁ γκερμιστὴς καθὼς πηδοῦσε ἡ θὰ τὸν ἔστρωξε κανένας ἐπιβάτης. Τὸν δυστυχισμένο !... Τί κριμα !...

Blasco Ibanez

Ἦ πεῖνα μᾶς χώρισε.

σε ἡ θὰ τὸν ἔστρωξε κανένας ἐπιβάτης. Τὸν δυστυχισμένο !... Τί κριμα !...

ΠΟΙΑ ΧΩΡΑ ΕΧΕΙ ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΩΝ ;

Ἦ χώρα στὴν ὅποια ἡ αὐτοκτονίες ἐξακολουθοῦν πάντοτε νὰ εἶνε τῆς μόδας, εἶνε ἡ Κίνα. Στὴν χώρα αὐτὴ ὑπολογίζεται ὅτι ἡ αὐτοκτονίες φθάνουν κάθε χρόνο κατὰ μέσον ὄρο τὰ 10 χιλιοστὰ τοῦ πληθυσμοῦ !

Οἱ Κινεζοὶ, ὅπως φαίνεται, δὲν τρέφουν καμμιὰ ἐκτίμησι στὴ ζωὴ. Ὁ παρακινδύλος λόγος τοῦ φαίνεται ἀρκετὸς γιὰ νὰ μεταβοῦν στὰς αἰωνίους μονάς.

Πολλὲς φορές βλέπει κανεὶς ἐταίεις ν' αὐτοκτονοῦν στὴν πόρτα ἐκείνου ποὺ τοῦ ἀρνήθηκε μιά μικρὴ βοήθεια, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ προσξήνουν σ' αὐτὸν ἀνησυχία καὶ νὰ ἐνοχληθῆ. Ἐπίσης ἄλλες φορές βλέπεις ὀφθαλτέας ν' αὐτοκτονοῦν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ἐνοχλητικοῦ δανειστοῦ των, ἐπειδὴ ἔεuche νὰ τοὺς ζητηεὶ ἐπιμόνας... τὰ δανεικὰ !...